

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOORE, ULYSSES

Casa oglinzilor / Ulysses Moore.

- București : RAO Distribuție, 2023

ISBN 978-606-006-886-0

087,5

RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

Proiect grafic copertă și ilustrații: Iacopo Bruno
Interpretare și adaptare text: Pierdomenico Baccalaro

ULYSSES MOORE

La casa degli specchi

Copyright © 2005 2018 Mondadori Libri S.p.A. pentru PIEMME
International Rights © Atlantycyca S.p.A. – via Leopardi 8, 20123 Milano, Italia –
foreignrights@atlantycyca.it – www.atlantycyca.com

Toate drepturile rezervate

Publicat în acord cu Atlantycyca S.p.A.

Casa oglinzilor

Traducere din limba italiană

Elena Bănică prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2023

Pentru versiunea în limba română

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantycyca S.p.A.

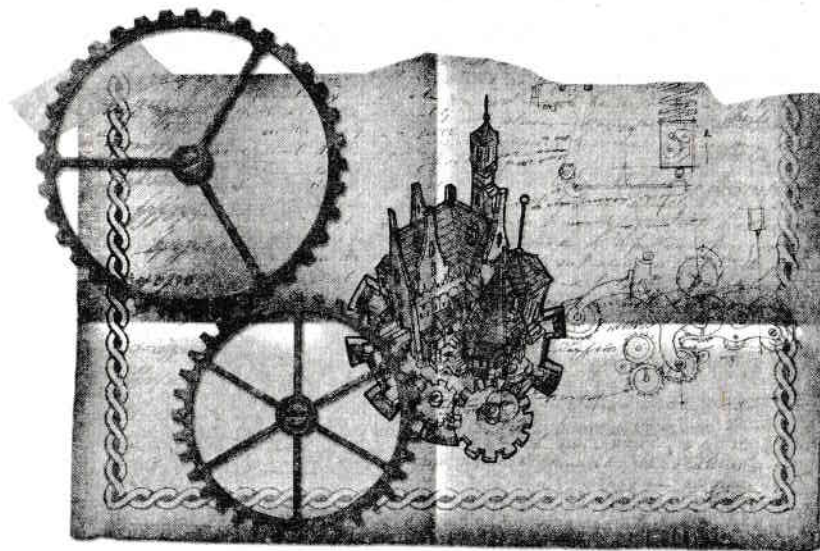
2023

ISBN 978-606-006-886-0

Ulysses Moore

Casa oglinzilor

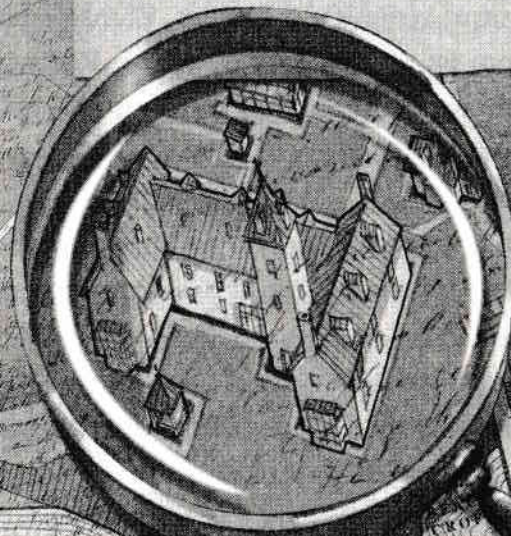
- CUPRINS -

1. Micul-dejun.....	9
2. Un telefon de la Londra	27
3. Vânătorii de secrete	37
4. Fără frâne	51
5. Telefonul din bachelită neagră	57
6. Pe urmele hărții	63
7. O chestiune de look.....	83
8. Departe de Kilmore Cove.....	103
9. Distrugătoarea	109
10. Owl Clock.....	115
11. Casa oglinzilor.....	123
12. Totul se mișcă	143
13. Supraviețuitorul.....	151
14. Poarta care măsoară timpul.....	155
15. Gardianul farului.....	171
16. Șah la rege.....	177
17. Descoperiri vechi și noi.....	185
18. O voce din trecut.....	193
19. Alegerea	201
20. Omul care așteaptă	209
21. În Pod.....	215
22. Un nou început	227
23. Pe deal.....	237

LBRIS

We know
books

Capitolul 1
- Micul-dejun -

WHALES CAVE

SHARE BELLS

Harta turistică
a satului
KILMORE COVE
din Cornwall

Amplasat în CALĂTORUL CURIOS
mic-ghid al satului Kilmore Cove și al împrejurimilor acestuia

Incet, încet, plutind ușor, mirosul de bacon și ouă prăjite se răspândea în aer. Julia se răsuci în așternuturi strâmbând din nas. Zâmbi, încă adormită, apoi își afundă fața în pernă. Rămase nemișcată câteva minute, apoi, când nu mai avu aer, deschise un ochi și privi în jur.

Unde se afla?

Amintirile îi reveneau ușor, ușor, într-o ordine aparte. Se afla la Kilmore Cove, la Vila Argo, într-un dormitor.

Și cum ajunsese acolo?

În timp ce privea detaliile camerei, inima începu să-i bată tot mai tare.

Bacon prăjit cu ouă.

Pe marginea patului era o grămadă de haine din care cursese apă. Erau hainele ei.

Recunoscându-le, în minte i-au năvălit multe alte imagini: furtuna, apariția neașteptată a lui Manfred, faleză și, în final, săritura în gol în urma căreia aghirotantul Obliviei Newton fusese înghițit de mare...

Julia sări ca împinsă de un arc dintre așternuturi.

– Jason! strigă.

Simți sub tălpile goale moliciunea prietenoasă a covorului. Își dădu seama că era îmbrăcată cu o pijama pe care nu-și amintea să și-o fi pus. Se aplecă peste haine și cotrobăi în buzunarele pantalonilor, constatând că cele patru chei ale Porții Timpului erau încă acolo, neatinsse.

Le luă și le așeză pe pat, încercând să-și dea seama cât era ceasul.

Bacon prăjit cu ouă.

Printre fantele obloanelor pătrundeau lame luminoase. Dimineată. Sau după-amiază?

Nemaiputând să suporte tensiunea, Julia ieși din dormitor îmbrăcată așa cum era.

– Jason? strigă ea pe coridorul pustiu.

Tot etajul vilei era încă în întuneric, cu excepția unui dormitor în care fusese deschis oblonul. Julia se apropie de ușă, mergând în vârful picioarelor desculțe și aruncă un ochi în încăpere. Văzu un pat cu așternuturile deranjate, o pereche de teniși aruncați pe jos și un munte de tricouri adunat pe o măsuță rotundă.

Putea recunoaște acea dezordine și cu ochii închiși: era obișnuita dezordine lăsată în urmă de Jason.

Inima i se strânse când, prin fereastra deschisă, auzi vocea fratelui ei venind dinspre bucătărie.

– Da! exclamă fata plină de bucurie. Fratele meu s-a întors!

Se răsuci pe călcâie, traversă în fugă coridorul, porni în goană pe scări și se repezi în bucătărie.

Jason și Rick își făceau de lucru printre cuptoare.

– Jason! Rick! exclamă Julia sărind spre ei și luându-i în brațe. V-ați întors! V-ați întors! Vai, am fost atât de îngrijorată pentru voi!

– Hei, surioară... îi zâmbi Jason desprinzându-se din strânsoare. Evident că ne-am întors... Stai liniștită, e totul în regulă!

Rick, în schimb, îi răspunse la îmbrățișare cu bucurie și se alese și cu o sărutare pe obraz. Când întâlni privirea Juliei, genunchii i se înmuiară de bucurie.

Își întoarse chipul brusc, pentru ca ea să nu remarce că începuse să roșească.

Julia îi privi pe amândoi cu atenție, de parcă ar fi lipsit douăzeci de ani sau ca și cum, privindu-le hainele, ar fi putut să înțeleagă ce se întâmplase dincolo de Poarta Timpului. Dar nu obținu cine știe ce informații: Rick era îmbrăcat la fel ca în ziua precedentă, în timp ce Jason scosese din valiză un tricou și o pereche de pantaloni noi, care nu se potriveau deloc împreună.

– Cum vă simțiți? întrebă ea când termină de privit.

– Suntem negri de supărare! răspunse Jason.

– De ce?

– Nu reușim să ne prindem cât trebuie prăjit baconul. Acum e crud. Și peste o clipă e carbonizat! exclamă Rick, folosindu-se de o lingură de lemn pentru a verifica consistența baconului prăjit. Eu propun să încercăm să-l mâncăm așa.

Fata nu contenea să-i privească, vrând parcă să se asigure că erau într-adevăr ei. Îi urmă, râzând, afară din bucătărie, în grădină, unde Rick scoase din tigiaie pentru toată lumea bacon și ouă prăjite. Dar Julia își cedă porția fratelui ei: i se strânsese stomacul de la emoții.

– Pot să știu și eu ce ați pățit dincolo de ușa aia?

Jason ridică din umeri. Se așeză pe scaunul din fier negru al grădinii și gustă din bacon.

– E nucleară, Rick! Efectiv nucleară.

Observă că buzele surorii lui tremurau, așa că îi răspunse cu o clipă înainte ca ea să explodeze de furie:

– Oh, Julia, e atât de mult de povestit, că o să se răcească ouăle! Și începu să mănânce cu poftă, fără să mai spună nimic.

– Am văzut un loc incredibil, mormăi Rick înghițind o îmbucătură, aproape înecându-se.

– O să vezi că o să găsim noi nenorocita aia de hartă! adăugă Jason, în timp ce prietenul lui țopăia tușind în jurul mesei. Șterse pe îndelete farfuria cu o bucată de pâine rămasă din seara precedentă,

apoi își umplu un pahar cu lapte pe care îl dădu pe gât cât ai zice pește. Nu-i așa, Rick?

– Chiar dacă vom fi nevoiți să o căutăm în toată țara! confirmă acesta, roșu ca racul și cu părul ciufulit.

Julia respiră adânc. Aerul era umed și proaspăt.

Pentru moment consideră că e mai bine să nu insiste cu întrebările, lăsând ca lucrurile să iasă la iveală în mod firesc. Întinse mâna spre un pahar pentru a-și pune un pic de lapte și își dădu seama că îi tremurau mâinile.

– E ceva în neregulă? întrebă Rick.

Ea a clătinat din cap.

– Nu, doar că mă bucur să vă văd.

– Și noi, spuse Rick. Nici n-ai idee cât. A fost o nebulie... Dar, dacă e să mă iau după cum arată grădina, aş zice că nici aici nu v-ați plictisit deloc.

– Parcă a trecut un ciclon! exclamă Jason.

Julia privi în jur: asemenea florilor, arborii seculari păreau încă amețiți de ploaie și ciufuliți de vânt. Imaginea frunzelor și a micilor rămurele căzute peste tot pe iarbă și pe aleile cu pietriș alb era deprimantă.

În plus, în mijlocul curții încă se mai puteau vedea urmele automobilului lui Manfred.

Julia simți cum inima i se zbate în piept. Privind acele urme, retrăia, secundă după secundă,

momentul în care îi pusese piedică lui Manfred și îi luase cheia. Privi spre marginea falezei marea înșelător de albastră și silueta îndepărtată a farului.

Închise ochii.

– Ce e cu tine, Julia? întrebă Jason, dându-și seama că sora lui se albise brusc la față.

– Nu a fost vina mea: a zburat în gol... murmură ea.

– Cine a zburat în gol? o descusu Jason cu mustați de lapte sub nas.

Julia le povesti ceea ce se întâmplase la Vila Argo, vorbind cu voce domoală și lipsită de inflexiuni, de parcă ar fi repetat pe de rost o lecție. Le spuse despre confesiunile lui Nestor despre fostul proprietar și despre călătoriile lui la bordul navei *Metis*. Și le povesti și despre încercarea lui Manfred de a intra în casă, despre cum ea și Nestor rezistaseră până la finalul tragic.

– Îmi pare rău... încheie Julia, întrebându-se de ce oare hotărâse să arunce în mare cheia pe care Manfred o voia cu orice preț.

– Așa-i trebuie, comentă Jason mulțumit.

– În fond, era un hoț, la fel ca stăpâna lui, accentuă Rick, care se trezise deosebit de înfuriat pe Oblivia Newton, poate pentru că prima dată când

o văzuse și se păruse absolut... superbă. Iar asta nu-i convenea deloc.

Julia își reveni puțin și reuși, în sfârșit, să-și toarne un pahar mare de lapte. Apoi așteptă să audă povestea băieților.

Înterupându-se reciproc, Jason și Rick îi povestiră despre Casa Vietii, despre Maruk și despre cum dibuiseră Nișa celor Patru Sceptre cu o clipă înainte să o găsească Oblivia.

– Oblivia Newton era acolo? Întrebă Julia stupefiată. Păi... cum e posibil așa ceva?

– Nu mai întreba. Nici n-ai idee ce ne-am mirat noi când am dat de ea acolo, în Egipt... sau, mai bine zis, oriunde mergeam.

– În dimineața asta, Jason a venit cu o nouă teorie, explică Rick. Nu este convins că a călătorit, cu adevărat, în timp.

– Așa este, confirmă el. Am citit odată niște benzi desenate ale domnului Mesomero, care spuneau ceva de genul ăsta: nu se numește călătorie în timp, ci călătorie în continuum spațio-ceva... acum nu-mi mai amintesc foarte bine, dar știu că apărea în revista cu numărul cincisprezece.

– Și de ce crezi că nu ai călătorit în timp?

Jason se strâmbă, precum un specialist căruia i se adresează o întrebare neclară:

– E doar o senzație, dar... nu am simțit că mă aflu într-o epocă complet diferită de a noastră. Mă simțeam aproape acasă...

– Acum nu exagera!

– Gândește-te, nu numai că vorbeam limba acelor oameni, dar Rick și cu mine puteam chiar să descifrăm hieroglifile.

Julia căscă ochii mari.

Rick luă de pe masă Dicționarul limbajelor uitate, o carte mare, acum cam roasă de vreme, cu copertele murdare și colțurile franjurate. O deschise la pagina despre limbile vorbite în Egiptul antic și își trecu degetul arătător al mâinii drepte deasupra unor hieroglife, apoi spuse:

– Și dacă încercăm să le descifrăm acum... nu pricepem nimic.

Julia încercă să nu piardă firul povestirii.

– Și Oblivia? V-a recunoscut? Îl întreabă ea pe Jason.

– Nu chiar. Noi eram ascunși. Dar chiar atunci a pomenit numele lui Ulysses Moore...

– Și harta.

– Care hartă?

– Aia pe care ne-a furat-o.

– Care hartă? insistă Julia.

– Prima și singura hartă detaliată a acelei zone din Cornwall numită Kilmore Cove, răspunse pe loc Rick. A lui Thos Bowen. Londra, o mie...

Fu întrerupt de un strănut puternic, care se auzi dinspre faleză.

– Deci v-ați trezit! exclamă Nestor, urcând treptele înguste și oprindu-se pentru a-și trage sufletul.

– Nestor! îl salutară copiii. De unde vii?

Grădinarul se apropie șchiopătând de ei, fără să răspundă.

– Mai degrabă de unde veniți voi? Nu-i oferă nimeni un loc unui biet... HAAAPCIU!... bătrânel?

– Ai răcit zdravăn, zise Jason.

– De la ploaie mi se trage, mormăi Nestor, privind-o pe Julia cu un zâmbet complice. Cum vă simțiți?

– Tocmai îmi povesteau despre Oblivia Newton și despre hartă.

Privirea lui Nestor se întunecă brusc.

– Ah, da. Blestemata aceea, rosti așezându-se la masă.

Jason și Rick își reluară povestirea, descriind cu lux de amănunte Încăperea Care Nu Există și altarul sub care fusese ascunsă harta.

– Trebuia să fi văzut ce șerpi, Julia!

– Tu ai fi leșinat pe loc!

Pe măsură ce povestea înainta, Nestor se întuneca tot mai tare.

– Trebuia să ne gândim, spuse el la final. Acea femeie este mult mai periculoasă și mai inteligentă decât credeam.

– Dar de ce este atât de importantă acea hartă, Nestor?

– Habar n-am, bombăni grădinarul.

– Dar fostul proprietar știa, adăugă Jason. Dacă ne-a trimis acolo ca să o găsim, trebuie să fi avut un motiv. Și sunt sigur că el era convins că o vom găsi înaintea Obliviei Newton.

– Tehnic vorbind, am găsit-o înaintea ei, punctă Rick. Problema e că ne-a furat-o imediat după aceea. Jason oftă.

– Ce dezamăgire! Cine știe dacă vom mai avea vreodată o a doua șansă...

– Ce vrei să spui? întrebă Julia.

Jason se aplecă peste masă și spuse în șoaptă:

– Poate că acum fostul proprietar nu o să mai aibă încredere în noi.

– De ce ești așa de sigur că este încă în viață?

– Păi sunt doar două variante: ori trăiește încă în Vila Argo, într-o încăpere secretă... ori ne-a lăsat indiciile pentru a-l găsi, dar fără hartă s-ar putea să ne fie destul de greu să o facem...

– Și cum am putea să dăm de el? întrebă Julia.

Copiii întoarseră cu toții capetele spre Nestor, care încercă imediat să se fofileze.

– Eu o să plec. Trebuie să aranjez la loc grădina.

– Ba nu te duci nicăieri! izbucni Jason.

– Ah, nu? Și cum te gândești tu să mă împiedici?

Nestor se ridică încordat în picioare, masându-și spatele care îl durea și respirând zgomotos ca să-și oxigeneze plămâni.

– Trebuie să ne ajuți! imploră Jason. El este încă aici, nu-i așa?

Nestor chicoti amuzat.

– Puștiule, tu citești prea multe povești. Fostul proprietar... strănută din nou.

– Jură. Jură că nu e aici.

Grădinarul își puse mâinile în șold, aplecându-se pe spate. Pe chipul lui se putea citi oboseala acumulată în ziua precedentă: avea ochii mici și lucioși, ca un om chinuit de febră.

– Auzi, Jason... interveni Julia. Nu cred că este momentul potrivit să...

– Ba eu cred că e, o întrerupse fratele ei. Trebuie să aflăm adevărul, dacă vrem să înțelegem ce se întâmplă! Sunt prea multe necunoscute! Prea multe mistere legate de casa asta, de proprietarul ei, de prietenii și de dușmanii lui! Noi, de exemplu, ce suntem? Prieteni sau dușmani ai nevăzutului Ulysses Moore?

Nestor privi spre căsuța din mijlocul grădinii, apoi spre copii. Jason avea dreptate: bâjbâiau în întuneric. Așa că murmură:

– Dacă-ți folosește la ceva, tinere, atunci... jur că niciun Moore nu mai trăiește la Vila Argo. Ești mulțumit acum?

După aceste vorbe, se îndepărtă de ei șchiopătând, suflându-și nasul într-o mare batistă din bumbac aspru.

– Tehnic vorbind, punctă Rick după o vreme. Nu ne-a spus că e mort.

Un sfert de oră mai târziu, copiii duseră farfuriile și paharele înapoi în bucătărie și începură să se gândească cum să-și petreacă ziua.

Rick se apropiase de treptele de pe faleză și privea spre mare, în timp ce vântul ușor îi flutura pletele. Julia se întoarse în camera ei și își puse o pereche de blugi, luând cu ea cele patru chei cu capete în formă de animale. Când reveni jos, îl găsi pe Jason scriind, așezat pe același scaun pe care îl lăsase.

– N-am idee de unde să încep, spuse el.

– Știm unde locuiește Oblivia Newton? întrebă Julia cu voce tare, citind de pe foaia pe care fratele ei o avea în față.

– Două bărci de pescari se întorc la mal, spuse Rick revenind lângă ei. Am putea coborî în micul port ca să luăm niște creveți pentru prânz.